

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., so sídlom U.**, IČO: X., právne zastúpeného advokátskou kanceláriou **F. P., s. r. o.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnej **V. K., nar. X. bytom Ď.** (predtým K.), vedenej pod sp. zn. EX 1431/2003 súdnou exekútorkou JUDr. L. Ž., so sídlom Exekútorského úradu M., **o vymoženie pohľadávky 388,37 € s príslušenstvom**, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 21. novembra 2012, č. k. 4CoE/100/2012-34, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e .**

Povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov uznesením z 20. apríla 2012, č. k. 7Er/2426/2003-15 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil s tým, že o trovách exekučného konania súd rozhodne osobitným uznesením. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že notárska zápisnica je nulitným právnym aktom a nespôsobilým exekučným titulom, pre ktorý dôvod exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 21. novembra 2012, č. k. 4CoE/100/2012-34 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal a návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Exekučný poriadok ako osobitný právny predpis neobsahuje ustanovenia, týkajúce sa prerušenia exekučného konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ust. § 251 ods. 4 O. s. p., v zmysle ktorého na výkon rozhodnutia a exekučné konania podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. I napriek tomu

o možnosti prerušiť konanie v prípade, ak súd požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke a úprave vyplývajúcej z Exekučného poriadku, súd s ohľadom na potrebu ochrany spotrebiteľa a uplatnenie čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, ktorý predstavuje kogentné pravidlo európskeho práva, nemá aplikovať a prihliadať na také procesné pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré vo svojich účinkoch bráni naplneniu myšlienky a zmyslu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami zavedenými smernicou Rady 93/13/EHS (rozhodnutie Cofidis C - 470/00). Odvolací súd preto nepovažoval návrh na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie za opodstatnený, lebo nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti úniového práva. Dodal, že právna úprava vnútroštátneho práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z ktorého dôvodu návrh na prerušenie konania bol odvolacím súdom ako nedôvodný zamietnutý.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie a aplikácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý

nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia oprávneného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnej (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. augusta 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová